

αγιασμένο νερό. Ποτέ δέν επηρεάζεται από τό ανεβοκατέβασμα τῆς στάθμης τοῦ θαλάσσιου νεροῦ. Πραγματικά, εἶναι νά θαυμάζει κανεῖς. Ἐπιβεβαιώνεται γιά ἄλλη μιὰ φορά ὅτι σέ θέματα πίστεως ὑποχωροῦν ἀκόμη καί αὐτοί οἱ νόμοι τῆς φύσεως. «Ὅπου Θεός γάρ βούλεται, νικάται φύσεως τάξις...».

Ἐπειδή ἡ χωρητικότητα τῆς σπηλιᾶς εἶναι σχετικά περιορισμένη, ἀλλά καί ἡ προσπέλαση σ' αὐτήν ὄχι καί τόσο εὐκόλη, κρίθηκε ἀπαραίτητο νά κτιστεῖ μιὰ μικρή ἐκκλησία στήν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, πάνω ἀπό τοὺς βράχους. Ἔτσι κτίστηκε τῇ δεκαετία τοῦ 1950 τό σημερινό ξωκλήσι, πού εἶναι πολύ ἀπλό καί ταπεινό. Γιά νά προστατεύει τό ἐκκλησίασμα ἀπό τόν καυτερό ἥλιο τοῦ Ἰούλη, τοῦ ἔφτιαξαν ἡλιακοὺς στή δυτική καί στή νότια πλευρά. Τό εἰκονοστάσι εἶναι χυτό, ἀπό μπετόν, καί τό κοσμοῦν σύγχρονες εἰκόνες βυζαντινῆς τεχνοτροπίας. Στό βορινό τοῖχο ὑπάρχει ἡ εἰκόνα τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, ἔργο τῶν αἰοδύμων αὐταδέλφων μοναχῶν καί ἀγιογράφων τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα Ἱερομονάχων Στεφάνου, Χαρίτωνος καί Βαρνάβα.

Φυσικά καί τοῦ ξωκλησιοῦ ἡ εὐρυχωρία δέν ἔχει τή δυνατότητα νά ἱκανοποιήσει τό πλῆθος τῶν προσκυνητῶν πού τό κατακλύζουν ὅταν πανηγυρίζει. Στήν περίπτωση αὐτή, λύει τό πρόβλημα ἡ εὐρυχωρία τῆς αὐλῆς.

Τά περασμένα χρόνια, ὅταν ἡ διακίνηση δέν ἦταν καί τόσο εὐκόλη, οἱ προσκυνητές πού ἐρχόντουσαν γιά τή γιορτή τῶν Ἀγίων διανυκτέρευαν στό ὑπαιθρο. Παρακολουθοῦσαν τόν Ἑσπερινό καί στή συνέχεια ξεκουράζονταν, παραμένοντας ἐκεῖ γιά τή Λειτουργία τῆς ἐπομένης. Στίς μέρες μας, μέ τίς δυνατότητες καί τίς εὐκολίες πού μᾶς ἐξασφαλίζουν τά σύγχρονα μέσα συγκοινωνίας, εἶναι παράξενο νά διανυκτερεύσει κανεῖς ἐκεῖ. Ἐξαίρεση ἀποτελοῦν κάποιοι μικροπωλητές πού παραμένουν προσέχοντας τήν πρᾶμάτεια τους, καθώς καί κάποιοι ἡλικιωμένοι πού ἐπιμένουν νά συντηροῦν ζωντανή τήν παράδοση. Οἱ ἄλλοι ἐπιστρέφουν στά σπίτια τους, γιά νά πάρουν ξανά τό πρωινό τό δρόμο γιά τοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους.

Αὐτή ἡ κοσμοσυρροή, ἡ ἀθρόα προσέλευση στά ξωκλήσια καί οἱ ἄλλες ἐκδηλώσεις λαϊκῆς εὐσέβειας καί πίστεως, πού ἐπι-

βιώνουν ἀκόμη καί στίς δικές μας μέρες, εἶναι σημάδι παρήγορο. Εἶναι ἄλλη μιὰ ἀπόδειξη τῆς ζωτικότητας τῆς ὀρθοδοξίας καί μιὰ βέβαιη ἐλπίδα γιά τό μέλλον.

ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ

Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι Κοσμάς καί Δαμιανός καταγόντουσαν ἀπό τήν πρωτεύουσα τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τή Ρώμη. Προέρχονταν ἀπό ἀρχοντική οἰκογένεια, ἦσαν ἀδελφία κι ἔζησαν τόν τρίτο αἰώνα, στά χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Νουμεριανοῦ. Ἀξιώθηκαν νά λάβουν ἐπιμελημένη μόρφωση καί ἀγωγή. Ἀξιώθηκαν ἀκόμη, τή δύσκολη ἐκείνη ἐποχή τῶν διωγμῶν, νά κατηχηθοῦν στήν εὐσέβεια καί νά βαπτιστοῦν χριστιανοί.

Ἀκολούθησαν τό ἱατρικό ἐπάγγελμα, τό ὁποῖο τήν ἐποχή ἐκείνη ἐξασφάλιζε ὄχι μόνο πολλά χρήματα, ἀλλά καί ἰδιαίτερη τιμή καί δόξα σέ ὅσους τό ἐξασκοῦσαν. Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι, ὅμως, δέν ἔτρεφαν καμμιὰ ἀγάπη πρὸς τά χρήματα. Ἐγιναν γιατροί ὄχι γιά νά πλουτίσουν, ἀλλά γιά νά ἀνακουφίσουν τόν ἀνθρώπινο πόνο. Θεράπευαν ὄχι μόνο τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλά καί τά ζῶα τους, πάντοτε δίχως χρήματα, δωρεάν. Ἐξασκοῦσαν τήν ἱατρική ὄχι σάν ἐπάγγελμα, ἀλλά σάν φιλανθρωπική διακονία. Γι' αὐτό καί δικαιολογημένα τοὺς δόθηκε ἡ προσωνυμία «Ἀνάργυροι».

Οἱ ἱατρικές τους ἐπιτυχίες τοὺς ἔκαμαν διάσημους, ἀφοῦ πάντοτε παρείχαν τή θεραπεία σέ ὅσους κατέφευγαν πρὸς αὐτούς. Καί τοῦτο, γιατί πέρα ἀπό τά συνηθισμένα φάρμακα πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἄλλοι συνάδελφοί τους, αὐτοί θερά-

Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι
Κοσμάς καί Δαμιανός.